

75

EOPLA!

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

EL REI DEL MIDES

SILVESTRE VILAPLANA

Edicions del Bullent

Aquesta obra obtingué el
45é PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR
Convocatòria any 2025

Formaven el jurat Josep Alapont, Carme Cardona, Pilar
Puchades, Roberto Sanz Requena i Núria Sendra

Premi copatrocinat per

1a edició: maig de 2026

© 2026 Silvestre Vilaplana Barnés

© 2026 Edicions del Bullent

De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883

info@bullent.net • www.bullent.net

Coberta de José Fonollosa

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà

Assessorament lingüístic: Tània Sanz, Àlvar Vanyó

Imprés a Estugraf

ISBN: 978-84-9904-310-4

Dipòsit legal: V-1621-2026

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es
distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.*

Índex

1. La societat és una flor carnívora, 9
2. Pensar junts, no. Empentar junts, sí, 13
3. És necessari explorar sistemàticament l'atzar, 17
4. La imaginació no és un do sinó l'objecte de conquesta per excel·lència, 22
5. La nostra esperança només pot venir dels sense esperança, 25
6. La llibertat és la consciència de la necessitat, 29
7. El poder es troba a la punta del fusell, 36
8. La passió de la destrucció és una alegria creadora, 41
9. La poesia és als carrers, 45
10. Acumuleu ràbia, 50
11. Hi ha herba sota les llambordes, 54
12. L'acció no ha de ser una reacció, sinó una creació, 58
13. Els meus desitjos són la realitat, 62
14. La bellesa serà convulsiva o no serà, 66
15. Les parets tenen orelles. Les vostres orelles tenen parets, 70
16. No és l'home, és el món el que s'ha tornat anormal, 75
17. Estan comprant la teua felicitat. Roba-la, 81

18. L'acció està al carrer, 86
19. Els qui tenen por estaran amb nosaltres si ens mantenim fermes, 92
20. Contempla el teu treball: el no-res i la tortura en formen part, 96
 21. No li poses pedaços, l'estructura està podrida, 102
 22. Corre, camarada, el vell món està rere teu, 106
 23. La novetat és revolucionària, la veritat també, 110
24. Oculteu rere les vostres mirades un món en vies de destrucció, 114
25. No pot tornar a dormir tranquil qui una vegada va obrir els ulls, 118
 26. És necessari portar el caos amb un mateix, 122
 27. Decrete l'estat de felicitat permanent, 127
28. Descordeu-vos el cervell tan sovint com la bragueta, 132
29. Volem tindre el plaer de viure i mai més el mal de viure, 137
 30. Als exàmens, responeu amb preguntes, 140
 31. L'emancipació de l'home serà total o no serà, 145
 32. Si el que veus no és estrany, la visió és falsa, 150
 33. La imaginació al poder, 156
 34. El vedell d'or sempre està fet de fang, 161
 35. Alliberem la nostra vida quotidiana, 166
36. Un pensament que s'estanca és un pensament que es podreix, 172
 37. Les llibertats no es donen, es prenen, 177

Capítol 1

La societat és una flor carnívora

No sé per què us ho conte. Jo ja tinc suficients problemes i, en realitat, a ningú no li interessa. O potser sí, potser m'importa explicar-ho a mi perquè és l'única cosa que puc fer.

En el món actual, no ens afecta res que no li passe a personatges de televisió, a *influencers* de les xarxes socials, a futbolistes milionaris o a cantants de *reggaeton* ben tatuats. I no és el cas. La història que jo he viscut de prop és d'aquelles que sembla que no es perceben, perquè formen part de la xarxa de petites vergonyes personals ocultes, com traure's els mocs amb el dit, com mirar porno en el mòbil o com no rentar-se les mans després de pixar.

El planeta està ple de grans conflictes, de fam, de guerra i de vides de merda sense cap oportunitat. Però la brutícia, si no es veu, és com si no existira: el mar Mediterrani adobat amb cadàvers, les fortunes bastides sobre la misèria dels pobres, les carreres polítiques aixecades amb traïcions, els estats alçats sobre la repressió i la mentida... Crec que per això us ho explique, perquè no siga invisible, perquè quede cons-

tància d'aquesta història en algun lloc, encara que el lloc siga només la vostra ment.

Havia intentat salvar Biel. Ho promet. Pensava que era possible, que al capdavall tot quedaria en no-res, que els esdeveniments no tindrien un recorregut tan desmesurat. I em sap greu. M'hauria d'haver implicat més perquè vaig notar que les coses es descontrolaven i, al cap i a la fi, ell era el meu amic. Sobretot, ho hauria d'haver fet millor perquè m'hauria pogut passar a mi, o perquè potser demà et passarà a tu si no estàs alerta.

És difícil assenyalar el moment que ho va desencadenar tot. Si es poguera fer, seria capaç d'identificar el responsable de tot plegat i canviar les coses. Però en realitat no crec que hi haja un únic culpable. Tal vegada una llei massa tolerant, potser un estudi de mercat que creu que un determinat districte serà el lloc adequat per al negoci, qui sap si un lloguer assequible en una zona de poca incidència comercial.

La qüestió és que un dia, gairebé d'avui a demà, va aparèixer el Mides al barri. Vinil exterior de colors llampants, una porta opaca que semblava amagar els secrets més recòndits i incitants i un horari tan extens que feia la sensació que l'establiment no tancava mai. La referència en el nom al mític rei de Frígia beneït amb el do de convertir en or tot el que tocava es feia evident en les lletres daurades que presidien l'entrada, com una invitació.

Al començament no li vam fer cas. Teníem una vida i aquell local de llums fluorescents no cabia en l'univers restringit dels estudis del curs final de secundària. Tot el nostre interès l'ocupaven la colla d'amics, les xiques que ens agradaven i un munt de somnis per complir que semblaven a l'abast de la mà.

Però després tot va canviar. Una mala idea fa que la roda de la Fortuna es pose en marxa i que esclaten els esdeveniments més impensats. Llavors, desenes de persones es veuen implicades i hi ha llàgrimes i patiments i la vida es trau la màscara i ofereix el rostre de puta madrastra que amaga rere les dolçors mel·líflues dels dies.

Jo he conegut tota la història a petits fragments, com si les peces del trencaclosques m'arribaren a les mans una per una i de manera desordenada, provant de maquillar la imatge final. No sempre hi he estat present i alguns dels fets i de les motivacions els he conegut més tard que les conseqüències dels actes. Però jo no us ho contaré d'aquesta manera. Imaginaré que soc una càmera de cinema, potser més simple encara: la càmera del mòbil que tots duem a la butxaca –de gran resolució, però usada sense perícia–, i us explicaré els fets tal com els sé, com en petits vídeos pujats a Instagram o compartits a través de Tiktok. De vegades hi apareixeré en escena, d'altres no sabreu ni on soc perquè, en realitat, jo no soc el protagonista d'aquesta història. Potser tan sols soc un més dels responsables passius,

un més dels culpables que quedarà sense càstig malgrat la seua indolència.

Però comencem. Aquell dia vaig saber què pensava fer Biel. Era la seua darrera opció, un vaitot a cara o creu, l'última oportunitat.

Capítol 2

Pensar junts, no. Empentar junts, sí

Tots esperàvem amb impaciència aquella eixida extraescolar. Els qui l'havien feta alguna vegada en parlaven meravelles i, els qui érem més petits, la teníem com un objectiu de les nostres vides. Potser a alguns us semblarà una ximpleria perquè teniu un cert nivell econòmic o heu viatjat molt, però per a nosaltres el viatge d'hivern era un dels màxims al·licients del segon curs de batxillerat.

No era una excursió qualsevol, era un trànsit mític des de la infantesa a la maduresa. Per a bona part de nosaltres, era el primer desplaçament en avió que féiem i la primera vegada que estaríem una setmana fora de casa en un país estranger. Era el moment inaugural del món adult que entrevíem i una petita mostra de la vida que, a partir del mes de setembre, tindrien tots aquells que pensaven anar a estudiar a universitats llunyanes. En definitiva, era un viatge alimentat per totes les fantasies que una ment adolescent és capaç de generar.

La primera pregunta que vam fer al tutor el dia que començaven les classes fou sobre el viatge de